

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

FÖRENADE MED KRISTUS

Efesierbrevet 2:5-6 • Predikan G8B 2019-10-06 • Johnny Lithell

INLEDNING

I den förra predikan som utgick från verserna 4-5 hur Gud har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Vi hade redan sett hur Efesierbrevets andra kapitel börjar med att slå fast att vi alla tidigare var döda i våra synder och överträdelser; att vi var helt upptagna av våra egna begär, att vara våra egna herrar och frälsare precis som alla andra, och att vi var på väg mot Guds vrede. Sedan såg vi hur allting vänder i vers 4, som säger ”men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, även när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande med Kristus.” Det är fantastiskt goda nyheter, som vi alltså började titta på i förra predikan.

Jag ursäktade mig lite och sa att jag inte skulle säga något som ni inte redan visste. Och så blev det nog. Men efter att ha samtalat med ganska många av er om det här så insåg jag att när jag talade om läran om vår förening med Kristus hade vi ändå hade stött på någonting som var ganska okänt. Alla hade nog hört det förut, men inte på det sättet.

Det här är stort och extremt viktigt. Att ha en klar bild av vår förening med Kristus hör till den kristnes livsluft. Därför passar det så bra att texten vi har framför oss egentligen inte säger något nytt, utan bara fortsätter precis samma tanke som vi började titta på förra gången.

Därför vill jag lägga upp den här predikan lite annorlunda än jag brukar. Innan vi kommer till texten vill jag först teckna en bakgrund om vad som händer med vårt kristna liv om den här läran saknas. Sedan ska vi komma till texten och vi ska återvända till Martin Luther som jag citerade lite i förra predikan. I princip hela predikan kommer att bestå av olika historiska exempel på antingen slaveriet det innebär att leva utan föreningen med Kristus eller den ljuvlighet det innebär att upptäcka vår förening med Kristus. Men jag har delat upp det i tre punkter: den första punkten kallar jag för ”tomhetens evangelium”, den andra för ”upptäckten” och i den tredje kommer jag egentligen att säga samma sak en gång till, men jag ska försöka få det att handla lite mer om vilka uttryck det kan få i våra liv här och nu.

I. TOMHETENS EVANGELIUM

Här är en definition av evangeliet: vi är alla syndare, men Gud är helig. Gud ger oss sin nåd så att vi kan bli heliga. När vi syndar – när vi lider skeppsbrott i vår själ – om vi verkligen omvänder oss så förlåter han oss.* Tycker du om det?

Det låter ganska standard, inte sant? Tyvärr gör det det. Jag har precis beskrivit det evangelium som predikades av den romerska kyrkan under medeltiden (och som fortfarande

predikas), som är själva motsatsen till evangeliet. Vad är då problemet med det här så kallade evangeliet? Ingen förening med Kristus. Då är det inget evangelium.

Man tänkte så här: man kan bara komma inför Gud om man är helig. Problemet är att ingen av oss har "the umpf" att göra sig själv tillräckligt helig för Gud. Så Gud ger oss sin nåd. Nåd fungerar i det här sammanhanget snarast som en andlig adrenalinspruta. Den hjälper dig att gå och göra en massa heliga saker. När nåden pulserar genom systemet gör du en massa heliga saker, Gud ler och du får komma in i himlen. Bra jobbat.

Är det inte så att vi alltför lätt hänfaller till det här? Men vad är problemet med det? Det finns några enorma problem med det här.

Dels är det här inte ett evangelium som handlar om en relation med Jesus. Nåden är bara en adrenalinspruta som hjälper dig att göra dig själv mer helig så att du kan få frälsningen. Det finns ingen relation. Den kristna tron blir ett system för att få frälsning. Jesus blir en kugge i maskineriet som syftar till att du ska få frälsningen. Vänner, var på er vakt så fort ni hör någon tala om den kristna tron som ett system.

Vad mer är fel med det här evangeliet? Det är en gärningslära. Visst är det så att Gud ger oss kraften att klara det, men det handlar fortfarande om vad jag ska kunna göra för att nå upp till Guds nivå.

Om det här är evangeliet, vad får det för verkan på den som vill leva efter det? Jag kan säga hur det var under medeltidens Europa. Folk undrade: "har jag fått en tillräcklig injektion av nåd i armen? Har jag nu gjort tillräckligt i kraft av nåden för att tillfredsställa Gud? Är jag tillräckligt god? Har jag gått på tillräckligt många gudstjänster?" Om någon påstod att han eller hon hade frälsningsvisshet, det vill säga, att man kunde vara säker på att få komma till himlen kallades det för förmäthenhetens synd (the sin of presumption). För det är bara de fullkomliga som kommer till himlen. Så om du säger att du är säker på att få komma till himlen säger du att du har gjort tillräckligt, vilket skulle innebära att du säger att du är fullkomlig, vilket är förmäthenhetens synd, vilket bevisar att du inte alls är fullkomlig.

Så ditt enda verkliga hopp är att få spendera några miljoner år i skärselden, vilket sades vara himlens väntrum. Det finns inget av det i Bibeln, men det togs in för att stötta upp det här alternativa evangeliet. Det är en totalt annorlunda konstruktion mot något vi hittar i Bibeln. Men skärselden är den plats där du får dina återstående skavanker och ofullkomligheter bortbrända från dig, så att du kommer att vara helt redo och fullkomlig när du till sist ska stå inför Fadern.

Om det här är evangeliet, hur kommer det att få dig att känna? När du dör, oavsett hur god du är – om du varit riktigt god kanske du bara får 25 000 år i elden, men om du inte varit så god får vi nog börja prata om miljoner år. Känns det bra? Om någon är på väg att döda dig, vad säger du då? "Nej! Ge mig en chans att göra bättre under några år!" Alla som levde i det så kallade kristna Europa var livrädda för döden. Det fanns inte ett uns av vad Paulus ger uttryck för i Filipperbrevet, "för mig är livet Kristus och döden en vinst." Ingen kunde säga så.

Skräck, vansinne och vidskepelse

Det här evangeliet gjorde inte bara människor skräckslagna – det gjorde dem också extremt vidskepliga. Du skulle tro att jag skämtade om jag beskrev några av de saker som folk

vanligtvis gjorde i sin religiositet. Men här har vi ett exempel på vad en av de *minst* religiösa gjorde.

Kejsaren Maximilian I. Han dog 1519. Han visste att han inte hade varit en snäll pojke. Han dog väldigt fridfullt med ett glas portvin vid sin sida och ett leende på sina läppar. Men han hade gett order om att när han hade dött – det var viktigt, de skulle göra det först när han hade dött – skulle hans kropp piskas och hans hår flås bort och hans tänder sparkas in. Varför? Så att han skulle framstå inför Gud som en ångerfull person.

Det var en av de minst religiösa. Vilka var då de mest religiösa? Munkarna. Alla visste det. Det allra säkraste sättet att få sig själv frälst var genom att bli munk. Man skulle gå i kloster. Där hade man en värld av regler. Och dessa regler skulle bära en till himlen; de fungerade som en stege till himlen. Det fanns regler för hur man skulle gå, hur man skulle tala, hur man skulle äta, hur man skulle se på sina överordnade (om man tittade på sina överordnade på fel sätt så fanns det botgöring för det). Man skulle gå på gudstjänst hela tiden. Den första var mitt i natten, ungefär klockan tre. Sedan en klockan sex, en vid nio, en vid tolv. När man inte gör något av det, eller bekänner sina synder, kunde man göra extra små saker som väcker Guds välvilja. Ett par populära exempel är att ha på sig skavande underkläder och frysa i vinterkylan.

Att hata Gud

Jag skojar inte. Det här är vad som händer; det är en helt naturlig följd av det evangelium de förkunnade. Vad får det här för verkningar?

En munk skrev:

Trots att jag levde som en klanderfri munk kände jag mig som en syndare inför Gud. Jag hade ett extremt besvärat samvete. Jag kunde inte tro att han var tillfreds av all min botgöring. Jag älskade inte, nej, jag hatade den rättfärdige Gud som straffar syndare, och i hemlighet – om inte blasfemiskt så med mycket klagan – var jag arg på Gud.

Det är intressant. När du tror att du måste förtjäna guds välbehag kommer all din nit, alla dina ansträngningar bara att få dig att hata gud. Därför att den gud som du försöker att tillfredsställa är inte en gud som vunnit ditt hjärta. Den gud som kräver att du förtjänar hans frälsning är ett omätligt monster som alltid törstar efter mer från dig. Så du gör all din religion, inte för att du älskar honom utan för att köpa dig själv fri från honom. Du gör det du gör för att förhoppningsvis undvika hans helvete och vinna himlen åt dig, och låt oss verkligen hoppas att han inte är där. För han är en otrevlig domare. Han kanske ger mig himlen om jag varit snäll, men jag älskar honom inte.

Jag pratar om medeltiden, men det här är i högsta grad som pågår också i vår tid. Jag tänker att när vi ser det här måste det ringa en del varningsklockor. När vi ser någonting som kallar sig kristet men som inte väcker vårt hjärtas kärlek till honom. All så kallad kristenhet som inte gör det måste operera utifrån ett falskt evangelium som lägger ansvaret på dig snarare än ärar Gud för vad han har gjort. Om våra hjärtan inte dras till att älska Kristus så måste det finnas något djupt problematiskt i evangeliet.

Med andra ord; om någon säger sig tro på Kristus, men inte älskar honom är det för att föreningen med Kristus saknas i evangeliet. Det blir ett tomhetens evangelium, ett svart håll som bara slukar mer och mer av dig tills du går under.

II. UPPTÄCKTEN

Men titta vad Paulus skriver,

Efesierbrevet 2:5-6 (SFB-15)

⁵[...] han har gjort oss levande med Kristus. Av nåd är ni frälsta! ⁶Han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus

Hela den här texten är uppbyggd kring tre verb, som alla står i förfluten tid. Det är något som hänt med oss; något som Gud har gjort med oss. Vi har levandegjorts (vers 5), vi har uppväckts och blivit satta. Men det är något alldeles särskilt med de här verben, för på varje verb sitter ett litet prefix, nämligen det grekiska ordet *syn-*, som betyder ”tillsammans”. Det är ett ord vi har lånat in i svenskan, vi säger till exempel ”synergi” när vi talar om att olika saker samverkar och ger en effekt som är större än delarna. Eller vi talar ”synkronisering” när vi vill att olika saker ska ske i exakt samma tid.

Så i vår text står det ordagrant att vi har tillsammans-levandegjorts, att vi har tillsammans-uppväckts och att vi har tillsammans-insatts med Kristus.

I den apostoliska trosbekännelsen vi läste nyss, säger vi att vi tror på Jesus Kristus som *uppstod* från de döda på tredje dagen, *steg upp* till himlen, [och] *sitter* på Guds, den allsmäktige Faderns, högra sida. Allt det här är viktiga saker, och varje sak var för sig säger oss viktiga saker om vem Jesus är och vad han gjort för oss. Men här i vår text säger Paulus inte bara att Jesus gjort allt det här utan att vi har gjort det tillsammans med honom. Han tycks alltså mena att vi genom tron på Kristus är så förenade med honom att det som är sant om honom också är sant om oss. Att när Jesus dog så dog vi. När Jesus uppstod, uppstod också vi. När Jesus steg upp till himlen gjorde vi också det, och när Jesus sitter på Faderns högra sida gör också vi det. Att hans berättelse blir vår berättelse. Att hans välsignelser blir våra välsignelser.

Vänner, det här får ofattbart stora konsekvenser. Det förändrar allt.

Martin Luther: äktenskapet

I förra predikan berättade jag lite kort om Martin Luther, och hur han gick tillväga när han för första gången skulle förklara det evangelium han funnit i sin läsning av Romarbrevet. Han förklarade detta för världen för första gången 1520 i en liten skrift som heter *Om den kristnes frihet* (som man kan hitta gratis online, *The Freedom of the Christian*). Där beskriver han hur det går till när vi får del av Guds rättfärdighet. Den centrala versen var inte i Romarbrevet. Han gick till Höga visan, som är en berättelse om ett äktenskap. Han gick särskilt till Höga visan 2:16, där kvinnan säger: ”min älskade är min och jag är hans.”

Utifrån detta argumenterade Luther att den nåd som Gud ger oss inte alls är som man tänkte i den romerska kyrkan, att Gud sitter i himlen och ger lite nåd här och där för att hjälpa oss att bli heliga. Nej, säger Luther, Guds nåd är mer som ett äktenskap. Så han berättade en berättelse om ett äktenskap mellan en kung och en prostituerad. Denna kvinna *kan* inte – vad hon än gör, även om hon upphör att gå på gatan, även om hon hjälper gamla damer och gör goda gärningar hela sitt liv – inget hon gör kan göra henne till kungens fru. Hon blir hans fru först när han säger ”jag tar dig att bli min.”

Vad som då händer i vigselgudstjänsten är att hon säger: ”allt vad jag är ger jag till dig. Och allt vad jag har delar jag med dig.” Vad har hon? Skam. Vanheder. Skulder. Drogberoenden. Och hon kastar alla sina problem på honom och delar dem med honom. Så säger han till

henne; *kungen* säger till henne: ”allt vad jag är ger jag till dig, allt vad jag har delar jag med dig.” Och i den stunden blir den prostituerade kvinnan drottning.

Hon pratar inte som en drottning. Hon vet inte hur man för sig i de fina salarna. Men hon *är* drottningen.

Luther sa att det är så här det är att bli en kristen. Den kristne är en person som säger som kvinnan med dåligt rykte: ”allt vad jag är ger jag till dig. Allt vad jag har – min synd, min förbannelse, min dom, min död, ta allt det, Jesus.” Och han tar allt. Han går till korset med det. Och han svarar: ”allt vad jag är och allt vad jag har delar jag med dig – mitt liv, min rättfärdighet, mitt sonskap, min eviga välsignelse – allt är ditt.”

Den prostituerade har en dubbel identitet. Här har vi Luthers lära om att vi är samtidigt syndare och rättfärdiga. Hon är fortfarande horaktig i sitt sätt att leva. Men hon är drottning. Så är kristna syndare. Vi förändras långsamt till att likna vår make, men vi är alltså syndare. Och på samma gång har vi samma sonskap och rättfärdighet som vår make.

Så kan syndaren, enligt Luther,

med full visshet visa sina synder inför döden och helvetet och säga, 'om jag har syndat, han ändå inte Kristus som jag tror på syndat. Allt hans är mitt. Och allt mitt är hans.'

På ett annat ställe säger han:

När djävulen kastar fram våra synder framför oss och deklarerar att vi förtjänar döden och helvetet bör vi tala så här: "Jag medger att jag förtjänar död och helvete. Än sen? Betyder det att jag ska dömas till evig fördömmelse? På intet sätt! För jag vet en som har lidit och gottgjort å mina vägnar. Hans namn är Jesus Kristus, Guds Son, och där han är, där ska också jag vara!"

Ser du? Härifrån har vi språket om det saliga bytet – det är ett äktenskapsbyte. Allt hans är mitt och allt mitt är hans.

För den som är kristen är Kristus vårt nya liv. Vårt gamla jag dog med honom på korset. Vårt nya jag uppstod med honom. Han är vår rättfärdighet. Vi har getts en ny identitet, en ny skapelse. Vi är dolda i honom. Vi är fortfarande syndare, men iklädda Kristus.

Jean Calvin: Jakob & Esau

En generation efter Luther kom en fransman som hette Jean Cauvin. Han försökte illustrera det här. Han sa att kristna kommer inför Gud på ett liknande sätt som Jakob kom inför sin fader Isak.

Minns du berättelsen?

Isak hade två söner, Jakob och Esau. De var tvillingar, men Esau kom först, så han var den som skulle få den förstföddes välsignelse. Esau var en riktig karllakar. Han var rödhårig och hade mycket hår. Det var som att han hade en lurvig päls. Han gillade att vara ute och döda djur. Och hans pappa tyckte att ”det är min pojke. Det är en riktig man.”

Hans yngre bror Jakob var mer mammas pojke. Han gillade att vara i köket. Inget hår på honom alls. Men Jakob ville få den förstföddes välsignelse, som han egentligen inte alls hade rätt till. Så vad gjorde han? Så här berättar Calvin:

Eftersom Jakob i sig själv inte förtjänade den förstföddas rätt, dolde han sig i sin broders kläder och bar sin broders rock, som avgav sin broders odör.

Grejen var att Esau var ute och dödade djur, och fångade antagligen upp lukter från döda djur, säkert blandat med egen smuts. Och hans far kände lukten och tänkte ”ja, så luktar min pojke.” Det var så hans far kände igen honom.

Jakob inställde sig hos sin fader så att han till sin egen fördel kunde mottaga välsignelsen medan han utgav sig för att vara en annan.

Minns ni vad mer han skulle göra? Han skulle sätta på getskinn på sina händer, för det var så håriga hans händer var!

På liknande sätt får vi gömma oss under vår förstfödde broders ljuva renhet, att vi kan förklaras rättfärdiga inför Gud ... Sannerligen är det så, för att kunna stå inför Guds ansikte till frälsning måste vi avge Kristi ljuva doft och våra synder måste döljas och begravas i hans fullkomlighet.

Vi får ikläda oss Kristus. Denna iklädning är faktiskt den första bilden vi får se av frälsningen. Vi säger att man ska gå så tidigt som möjligt i Bibeln. Tänk på Adam och Eva, precis efter att de syndat och är i behov av frälsning. Vad försöker de göra? De försöker klä sig själva i fikonlöv. Tänk dig att gå ut och försöka klä dig i fikonlöv. Du skulle inte känna dig särskilt klädd. Om vi försöker att klä oss själva inför Gud så kommer vi inte att lyckas särskilt bra.

Så vad gör Gud? Inget djur har dött än, det har ännu inte funnits någon död. Så han dödar det första djuret, och Herren förser dem med kläder från detta första dödade djur.

Och så säger Jesaja 61:10,

Jesaja 61:10 (SFB-15)
”Jag gläder mig stort i Herren,
min själ fröjdar sig i min Gud,
för han har klätt mig i frälsningens klädnad
och svept in mig i rättfärdighetens mantel,
[...].

Så är det att vara en kristen. När vi tittar på oss själva och vad vi själva lyckas åstadkomma ser vi våra misslyckanden. Men, vi får ikläda oss Kristus. Så allt vår hopp, all vår förtröstan och vår säkerhet ligger utanför oss själva, varje dag. Oavsett hur vi känner, oavsett vad vi lyckas åstadkomma. Vår visshet är oberoende av allt detta, eftersom den finns i Kristus. Som kläder oss. Vi blir iklädda Sonens kläder av fullkomlighet och härlighet.

John Bunyan

John Bunyan var en ”tinker”, under 1600-talet. En kittelflickare, en sådan som lagade stora kopparkittlar, ofta med tenn. Det var stora gubbar. Han gick omkring i städernas arbetarkvarter och från by till by med sina kastruller och kittlar på sig. Dessutom hade han på sig hela sitt verktygsbälte med slägghammare och annat. Dessutom gick han och bar på ett städ (anvil) som vägde ungefär 30 kilo. Man kan tänka sig att det var en stor och stark man.

När han förstod detta med den kristnes förening med Kristus berättar Bunyan om hur det var. Han tog med det i boken *Kristens resa*, där huvudpersonen Kristen kommer till korsets fot, och det är som en stor börda faller av hans kropp. Bunyan visste allt om att gå och bära

på tunga bördor. Det var som om allt – kittlar och kastruller, verktyg, järn och släggor, och ett stort städ – föll från hans rygg.

Han skriver i sin självbiografi,

I min ungdom brukade jag vara full av förtvivlan när jag tänkte på himmel och helvete. Jag trodde att det var för sent för mig att tänka på himlen eftersom Kristus inte skulle förlåta mig.

Och när han försökte göra bättre skriver han,

Min inre frid kunde komma och gå, kanske 20 gånger varje dag. Tröst nu, men sedan oro.

Kanske vet du hur det är. Du har haft en bra stund med bön och bibelläsning. ”Nu älskar Gud mig.” Eller också ber du inte – ”Gud älskar mig inte”.

[Men] en dag när jag gick genom ett fält, präntades denna mening på min själ: ”din rättfärdighet är i himlen.” Och med min själs öga såg jag Jesus Kristus vid Guds högra sida. ”Där”, sa jag nu, ”är min rättfärdighet.” Så att var jag än var och vad jag än gjorde kunde Gud inte säga om mig ”du saknar rättfärdighet”, för min rättfärdighet var precis inför honom.

Jag såg också att min rättfärdighet kunde göras bättre genom mitt hjärtas goda karaktär, inte heller kunde min dåliga karaktär göra min rättfärdighet sämre; för min rättfärdighet var Jesus Kristus själv, som är densamme igår, idag och för evigt. Nu, sannerligen, föll bojorna från mina fötter. Jag löstes från mina lidanden; också mina frestelser flydde. Nu kunde jag gå hem och glädjas över Guds nåd och kärlek.

Han blev så befriad av detta budskap, så han var tvungen att gå ut och predika det. Och det var ett budskap som mängder av människor samlades för att höra. Tusentals kunde samlas för att höra honom predika. Han var förbjuden att predika i kyrkorna, så därför kunde så stora skaror samlas utomhus. Folk kunde gå tio timmar för att höra honom.

På den tiden regerade Kung Charles II. En gång sa han till vicekanslern (vilket vi idag skulle kalla rektor) på Oxford University, ”har du hört den där analfabetiska kittelflickaren pladdra?” Vicekanslern, en man som hette John Owen, svarade. ”Ers majestät, om jag hade den där kittelflickarens förmåga att predika skulle jag gladeligen ge upp all min lärdom.”

Men det var inte så att John Bunyan var en så fantastisk retoriker som till exempel George Whitfield var. Det var hans budskap som var så kraftfullt. Han visade en Gud som delar med oss allt, av nåd. Gratis. Iklädda Kristus kan vi stå inför Fadern, med full visshet – inte i oss själva utan i honom. På Bunyans tid vände det budskapet upp och ner på hela England. Och samma budskap kan vända upp och ner på Sverige idag.

III. I VÅRA LIV – FÖRENADE MED KRISTUS

Vi har talat om Martin Luther, om Jean Calvin och om John Bunyan. De fick sina liv förvandlade, och med dem kom hela världen att skaka. Men vi då? Vilken skillnad kan föreningen med Kristus göra i våra liv?

Rom 8:12-15

Låt oss gå till Romarbrevet 8. Vi kan börja med att titta på vad Guds barn är fria *från*. Rom 8:12

Romarbrevet 8:12 (SFB-15)

¹²Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot vår köttsliga natur så att vi ska leva efter köttet.

Vad menas med "köttet"? Ibland kan vi nog tänka att det är vår tendens att göra elaka saker. Så när Paulus säger att vi inte ska leva efter köttet menar han att vi ska sluta göra elaka saker. Men "köttet" är så mycket djupare än så. Vi kan ta Abraham som exempel. Han kunde inte vänta på Guds löfte, så genom köttet tog han saken i egna händer. Han producerade sin utomäktenskapliga son. Ismael var ett barn efter köttet. Ismael var en produkt av Abrahams egna ansträngningar. Så köttet innebär vår tendens att göra elaka saker, men det är mer. Det är våra instinktiva försök att frälsa oss själva. Att klara oss själva. Att arbeta oss till Guds välbehag, att försöka att klara oss utan Gud. Att producera Guds välsignelse, som Abraham producerade Ismael. Våra försök att köpa oss fria från Gud. Vår religiositet. Det är köttet.

Paulus säger i vers 13,

Romarbrevet 8:13-15 (SFB-15)

¹³Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar kommer ni att leva. ¹⁴Alla som drivs av Guds Ande är Guds barn. ¹⁵Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnskapets Ande...

Stanna där. Titta på kontrasten: du kan leva efter köttet. Det innebär att leva efter slaveriets ande, konstant driven av en tomhet. Av skuld, av girighet, av en längtan att bevisa din förmåga eller rättfärdiga dig själv. Eller så kan du leva som ett Guds barn i barnskapets Ande. Men innan vi kommer till barnskapets Ande vill jag bli tydligare på vad denna slaveriets ande är. För den är överallt. Vi faller ständigt tillbaka på den, vilket är anledningen att Paulus skriver om den. Och denna slaveriets ande är en parasit. På vår kärlek, vår glädje, vår frid – på hela vårt liv. Så, slaveriets ande, bevisföremål 1. Dr Samuel Johnson.

Dr Samuel Johnson

Dr Samuel Johnson var en Englands litterära giganter. Han föddes 1709 och skrev bland annat ett engelskt lexikon som under mer än ett sekel kom att forma det engelska språket och har kallats för "one of the greatest single achievements of scholarship." Han var ett geni. Och en stackars förslavad människa. Ett praktexempel av en kristen enligt köttet, en kristen utan ande. För att ge er en inblick i hans själ tänkte läsa några utdrag ur hans bok, *Prayers and Meditations*. Det här var hans bönejournal som han skrev under större delen av sitt vuxna liv. Han skrev ned många av sina böner och vi kan läsa igenom dem.

18 sept 1738 (29 år gammal).

O Herre. Gör det möjligt för mig, genom din nåd, att gottgöra tiden, som jag spenderat i lättja, fåfänga och ondska, så att jag kan ledas till ett nytt liv i tron på dig, i fruktan och kärlek, och så, när jag förnyats äntligen kan vinna det eviga livet.

19 år senare – 48 år gammal.

1757. Allsmäktige Gud. Göt det möjligt för mig att från detta ögonblick ändra mitt liv så att jag inte må förlora de eviga tingen.

2 år senare.

1759. Gör det möjligt för mig att skaka av mig sysslolöshet och lättja.

2 år senare.

1761. Jag har beslutat tills jag är rädd att besluta igen. Ändå, med hopp till Gud, vill jag orubbligt besluta att leva ett nytt liv.

3 år senare. 54 år gammal.

1764. Jag har inte reformerats. Jag har levt fullständigt meningslöst. Mer sensuellt i mina tankar, med större begär till vin och kött. Gör det möjligt för mig, o Herre, att ändra mitt liv. Från denna stund avser jag att undvika sysslolöshet, att stiga upp tidigt, att läsa Skriften.

Några månader senare.

Jag har nu ägnat 55 år åt olika beslut. O Gud, gör det möjligt för mig att besluta rätt och att hålla mina beslut. Jag beslutar mig för att stiga upp tidigt, inte senare än 6 om jag kan.

Ett år senare.

1765. Jag avser att stiga upp klockan 8. För även om jag då inte stiger upp tidigt kommer det att vara mycket tidigare än jag nu stiger upp, för jag ligger ofta till klockan 2.

Tio år senare. 66 år gammal.

1775. När jag ser tillbaka på alla beslut om förbättringar som jag år efter år fattat och brutit, varför försöker jag besluta igen? Jag försöker eftersom reformation är nödvändig. Jag försöker i hopp om Guds hjälp.

Är det inte tragiskt? Men känner vi inte igen det här? Det är ett liv enligt köttet. Ett liv i köttliga begär och sedan köttliga försök att göra sig själv till en ny människa. Det handlar om hans egen förmåga, med böner till Gud att ge honom kraft att förverkliga sina beslut om ett nytt liv. Man kan höra här, och det är ännu mer tydligt på andra ställen, att Johnson gick genom livet, totalt nedtyngd av skuld. Han kunde inte förstå sitt allra djupaste problem, nämligen att han inte kunde acceptera Guds fria, nåderika förlåtelse och överflöd av glädje. Så han försökte hantera sin skuld genom att göra sig själv bättre.

Guds söner

Så är det inte för Guds barn. Vi faller tillbaka till att tänka så hela tiden. Men det är inte det liv vi är kallade till. Guds barn drivs inte av skuld. Vi kan titta på Kristus och tänka: all min skuld har suddats ut genom hans blod. Han dog för att befria mig från det.

Romarbrevet 8:15 (SFB-15)

¹⁵Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnaskapets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!"

Guds barn har fått ta emot Sonens Ande. Vad Paulus beskriver här beskrivs på andra ställen som den nya födseln. Vi var födda i köttet. Men genom Anden har vi blivit födda igen; vi har fått ett nytt liv med en ny puls. Anden låter oss dela Sonens egen puls.

En gång brydde jag mig inte om Gud. Gud var inte attraktiv för mig alls. Men Anden väckte mig. Mer och mer upptäcker jag att jag älskar samma sak som Sonen. En gång brydde jag mig inte om Gud. Men nu, när Anden öppnat mina ögon får jag se vem Gud verkligen är,

och jag får mer och mer ropa ”Abba!”. Jag hade så fel om vem du är. Jag trodde att du inte var god eller underbar. Men nu ser jag att det inte finns något mer vackert – inget skönare, godare; ingen mer generös eller mäktig. Anden har väckt mig att dela Sonens liv och smak.

Guds barn har nya hjärtan och en ny Ande.

Andens tjänst

Jag vill fortsätta och fördjupa lite hur livet med Anden ser ut. En nyckel att förstå är att den Ande som vi får, denna barnskapets Ande, är Sonens Ande. Vi ser det här i Rom 8:15. Den Ande som ger Sonen kraft kommer och välsignar oss, *på samma sätt*. Så vad gör Anden för Sonen? Anden gör Faderns kärlek känd för Sonen. Det är hans första uppdrag. Vi ser det i Jesu dop i Jordanfloden. Jesus sänks ner i vattnet och när han kommer upp får vi se Anden sänkas ned från himlen och Jesus höra dessa underbara ord: ”du är min älskade son. I dig har jag min glädje.” Han hör denna deklARATION av Faderns kärlek när Anden vilar över honom. Det är Andens tjänst; att göra Faderns kärlek känd för Sonen. Vi ser samma kunskap om Faderns kärlek som Anden ger i Luk 10 till exempel. Full av glädje, i den helige Ande, ropade Jesus ”jag prisar dig, Fader” (Luk 10:21). Anden gör Faderns kärlek känd för Sonen och Sonen älskar honom tillbaka.

Så är det för Guds Son. Han agerar aldrig av skuld, eller för att han behöver något eller för att vinna Faderns acceptering. Nej, varför agerar Sonen? Varför gör han någonting? Han kommer, han lever och dör, bara för att så mycket kärlek har östs över honom att han överflödar. Han kan inte låta bli att älska Fadern tillbaka och hans kärlek spillas över till världen. Så är det för Guds Son. Och så är det för Guds söner.

Romarbrevet 5:5 (SFB-15)

”Och hoppet sviker oss inte, för Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande som han har gett oss.

På samma sätt som Fadern alltid har älskat Sonen och gett honom allting så har han nu gjort oss till medarvingar så att allt hans också blir vårt. Precis som Sonen agerar ur en fullhet, så agerar också den kristne ur en fullhet. Av kärlek och glädje.

Det är så vi har befriats att leva. Vi försöker inte få grejer av Gud. Vi har blivit givna allt! Guds söner lever utifrån en fullhet – fullhet av välsignelse, fullhet och kärlek, fullhet av glädje, för vi har blivit givna allting.

Om det inte känns så, om vi inte känner oss fulla av kärlek, går vi tillbaka till källan. Vi får fyllas på nytt av Guds löften. När vi känner oss kalla och inte alls fulla går vi tillbaka och låter Anden betjäna oss med de löften som finns i Guds ord. Ja, jag är en älskad son till Gud. Ja, Gud älskar mig till och med på samma sätt som han i evighet älskar sin Enfödde Son. Ja, döden har förlorat sin udd över mig. Ja, jag har tvättats ren. Och när vi hör det om och om igen så börjar också ”Abba”-ropet att stiga inom oss igen. Och så går vi. Fyllda av Hans glädje.

Hur skulle de se ut om vi levde ett liv som utgick från glädjen från Gud? Istället för att leva ur en tomhet som hela tiden söker fyllas? Istället för att leva ur slaveriets ande?

AVSLUTNING

Om du känner den villkorslösa, maximala kärleken från Fadern till dig, och du kommer att ha ett ljus inom dig som är varje man och kvinnas hopp. Att vara älskad på det sättet är vad

alla längtar efter. Det är den sanna glädjens källa. När alla andra känner sig tomma, men du lever ett liv fyllt av Guds fullhet så kommer du att skina som ett ljus i mörkret. Du kommer att vandra enligt Sonens Ande. Låt Anden göra tjänst för dig och visa dig detta rika evangelium, så att du ropar Abba! Och du kommer att skina som ett ljus i denna mörka värld.

Avslutningsvis vill jag återvända till texten. Vi ska återkomma till det här om en vecka, men titta snabbt i vers 7.

Efesierbrevet 2:7 (SFB-15)

7för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus.

Här har vi ett syfte. Här har vi varför Gud gör allt detta för oss. För att vi ska förkunna den överväldigande rikedom som finns i honom. När du lever ett liv i glädje av Guds fullhet, när du ser att all din rättfärdighet finns i Kristus. När du närmar dig honom som en hustru närmar sig sin make i glädje och kärlek, snarare än i hunger, skuld och tomhet, eller när du närmar dig som ett barn i fullkomlig förtröstan så visar du med ditt ljus Guds överväldigande rika nåd. Det är ditt livs djupaste mening. Det är din glädjes källa.